เปิดบริสุทธิ์

ฉบับที่ 32

ของแท้
รับประกัน
คุณภาพ

รัชสิยา วิภารัตน์

สาวอกใหญ่
ใจถึงทุกรูปแบบ

ท้าฝืน กันมันสุด ๆ กับ

สนธยา ใจมั่น

หนุ่มบิ๊กไซส์
ใหญ่มหึมา
สะดาคุณเต็มที่

500
บาท

สาวทางผ่าน

สองแถวเล็กยังคงห้อตะบึงฝ่าฝุ่นแดงเข้าสู่ทางเรียบของถนนราดยางที่สร้างเชื่อมต่อรองรับถนนสายเมนซึ่งกำลังจะตัดผ่านมาถึง

สาวน้อยผมยาวสยายหน้าตาน่ารักหน้าสู้นดูจะมีสีหน้าวิตกกังวลบ้างแต่แววตาขี้เล่นคู่นั้นดูสดใสด้วยประกายดำขลับ เธอนั่งคู่มากับโชเฟอร์วัยกลางคน และดูจะกระสับกระส่ายมากยิ่งขึ้น เมื่อตะวันใกล้จะลับฟ้า

"อีกไกลไหมคะน้า กว่าจะถึงหมู่บ้านเวียงทอง"

"ก็ราว ๆ สักเจ็ดหรือแปดกิโลนี่แหละ คุณมีญาติอยู่ที่นั่นหรือครับ"

ชายโชเฟอร์ตอบ และถามหางตาเหลือบสำรวจเรือนร่างที่อวบอัด เฉพาะส่วนอกที่มีขนาดใหญ่กระเพื่อมไหวไปตามแรงโยกคลอนของโช้คอัพรถ ทำให้น้ำลายสอ นึกเลยไปถึงเมียที่บ้านขึ้นมาทันที

"เปล่าหวยกน้า...ฉันจะมาพบเพื่อน เรามีธุรกิจร่วมกันบางอย่าง"

"จะให้รอรับกลับด้วยไหมครับ...ที่นี่รถออกหายาก ผมคิดแค่ 200 บาทก็พอ"

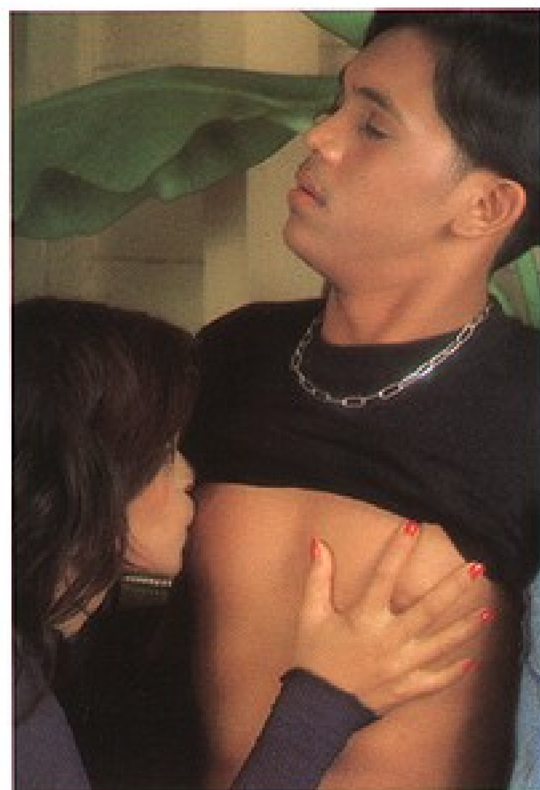
เขาบอกด้วยความหวังดี...และหวังเงินไปพร้อม ๆ กันด้วย

"ไม่หรอกน้า...ฉันกะว่าจะค้างอยู่ที่นี่สักสองสามคืน เบื่ออากาศที่กรุงเทพฯ"

"จวนถึงทางเข้าหมู่บ้านแล้ว จะให้ไปส่งซอยไหนล่ะครับ"

"เดี๋ยวนะน้า..." เปิดกระเป๋าถือดึงโน้ตออกมาคลี่ *"เคยมาครั้งเดียวจำบ้านเลขที่ไม่ได้แล้ว รู้แต่ว่าอยู่ซอย 6 เอ่อ...เจอแล้ว...บ้านเลขที่ 108/16"*

"อ๋อ...ซอยนี้ผมรู้จักดี มีพวกเขามาซื้อบ้านทิ้งไว้ให้เช่าหลายหลัง ใกล้ถึงแล้วบอกบ้านเลขที่อีก

ทีนะครับ"

อีกเพียงไม่กี่นาทีต่อมาสองแถวเล็กที่หญิงสาวเหมามาก็วิ่งมาหยุดที่หน้าบ้านเลขที่ดังกล่าว ซึ่งมองจากรั้วเข้าไปในตัวบ้านเห็นเปิดไฟแสดงว่ามีคนอยู่ เธอจึงหันมากล่าวกับโชเฟอร์

"ไม่เป็นไรแล้วน้า เพื่อนอยู่บ้านพอดี" ควักเงินค่าโดยสารส่งให้ *"ที่เหลือไม่ต้องทอนนะฉันให้"*

"ขอบคุณครับ"

เมื่อรถแล่นผ่านออกไปเพื่อวกกลับทางเดิมอีกซอยข้างหน้า จึงเดินไปเปิดประตูรั้ว ถือวิสาสะเข้าไปด้านใน แล้วเดินไปเปิดประตูห้องด้านหน้า

เดินเข้าไปอย่างคุ้นเคยที่ห้องรับแขก แปลกตาบ้าง แต่ไม่สงสัยอะไรนัก

"นิด_นิดดา ฉันมาแล้วจ้า นิดจ๊ะ_"

เสียงขาดหายเปลี่ยนเป็นอุทานเล็ก ผู้ที่โผล่ออกมาจากภายในห้องนั่งเล่นแทนที่จะเป็นเพื่อนสาว กลับเป็นหนุ่มหน้าตาคมเข้ม เขาขมวดคิ้วจ้องมองหน้าเธออย่างสงสัย

"มีธุระอะไรกับผมหรือครับคุณ" เขาถามเสียงสุภาพ เดินเข้ามาใกล้

"เปล่าค่ะ_เอ่อ_ฉันมาหานิดดา เค้าอยู่หรือเปล่าคะ" เธอตอบและถาม

อย่างสงสัย ใจคิดว่าชายหนุ่มผู้นี้อาจจะเป็นแฟนเพื่อนก็เป็นได้

"นิดดา_เอ๋ ไม่มีนี่ครับ ผมอยู่ที่นี่คนเดียว_คุณเข้าผิดบ้านหรือเปล่า บ้านแถวนี้คล้ายๆ กันหมด"

หญิงสาวมองรอบๆ ห้อง นึกฉงน แต่นอกนั้นก็เหมือนกันทั้งเฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างเปลี่ยนไป แล้วหยิบโน้ตขึ้นมาดูอีกครั้ง เธอถาม

"หลังนี้เลขที่ ๖๐๘ หรือเปล่าคะ"

"ใช่ครับ_หรือว่า" ท่าทางนึกได้ "หรือว่าจะเป็นคนเก่าที่เพิ่งย้ายออกไปเมื่อสองวันที่แล้ว เค้าไม่ได้บอกคุณล่วงหน้าหรือครับ"

"เปล่าค่ะ_นิดเค้าติดต่อไปเมื่อกลางเดือนที่แล้ว บอกให้รีบขึ้นมาเหมือนกัน_ฉันทำไงดีคะนี่" สีหน้าเธอเริ่มวิตก

"คุณมาจากไหนครับ"

"กรุณาหาค่ะ...นึกไม่น่าปล่อยให้มาถึงเลย...เค้าคุณ..."

"สนครับ สนธยา เรียกผมว่าสนก็ได้ ยินดีต้อนรับครับ"

"ค่ะ...ฉัน รัชฎา เรียกอาร์ก็แล้วกัน...ร้านค่ะย่อ รอบร้านมืองยังมีเหี่ยวสูตรข้าวหรือเปล่าคะ"

ชายหนุ่มส่ายหน้า พลางสำรวจใบหน้างามพร้อมเรือนร่าง "หมดไปตั้งแต่ 5 โมงเย็นแล้วละครับ...จะมีอีกทีก็ดี 6 ครั้ง"

"แย่ละซี...ฉันไม่มีที่พักด้วย" สีหน้ากังวลหนัก

ชายหนุ่มยิ้ม เขาเข้าใจสถานการณ์ "ไม่เป็นไรครับ ถ้าคุณไม่รังเกียจจะพักที่นี่สักคืนก็ได้ ผมรับรองความปลอดภัยเอง เดี๋ยวหาอาหารเย็นด้วยกัน คุณไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องผมก่อน คืนนี้ผมจะยกห้องให้คุณ"

"แล้วคุณละคะ..." สีหน้าดูดีขึ้นนิด

"บ้านผม จะนอนตรงไหนก็ได้ บางครั้งผมยังเคยหลับบนโซฟาบ่อยไป เชิญครับ ตึกแดงหลังนะ ที่นี่มีห้องนอนห้องเดียวซะด้วย"

"ขอบใจคุณมากเลย...ขอบคุณค่ะ" คว้ากระเป๋าเดินเข้าห้องในที่เขาชี้ทางให้

ชายหนุ่มมองตามเพราะความน่ารัก แล้วก็นึกเลยไปถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่เคยจะคิดมาก่อน

ร่างหญิงสาวเดินออกมาจากห้องในชุดกระโปรงยาวสีดำผ้าชีฟองตัวใหญ่เปิดไหล่กับสายผ่องสะพาดเกือบเห็นหน้าอกที่อวบอิ่มรัดรอบเอวไว้ สายตาชายหนุ่มจ้องมองมาที่สะโพกผายกลมกลึงที่ปกปิดด้วยกระโปรงยาวลงมาเป็นแพรยาวลงมาจรดปลายเท้า

เธอสวยเหลือเกิน ผมยาวสยายจรดปลายเท้า...อารมณ์เคลิบเคลิ้มตามไปกับบรรยากาศอันแสนโรแมนติค

ร้านที่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว บังเอิญให้มีสาวงามหลงมาอยู่เป็นเพื่อน สนธยา มองตามจนร่างนั้นเดินเข้าสู่ประตูห้องน้ำ แว่บหนึ่งของความคิด...เขาเกิดความต้องการเรือนร่างนั้น แต่ก็หมาเขาก็ไม่เคยทำผิดในเรื่องแบบนี้ ยิ่งโอกาสดีเขาก็คงไม่กล้าพอ ถ้าเธอไม่เต็มใจ

จะหลอกให้ดูวีดีโอเอ็กซ์ก็คงเก่าเกินไป จะใส่ยานอนหลับก็ไม่รู้จะไปเอามาจากไหน มอมเหล้าเบียร์ก็ไม่รู้ว่าเธอจะกินหรือเปล่า ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อได้ยินเสียงน้ำไหลจากฝักบัว ร่างนั้นคงงามล้ำยามเปลือยร่างรับแรงน้ำที่พุ่งลงวาดวด มือเธอกำลังลูบไล้ไปตามเรือนร่างที่อวบอิ่ม

'ยาชู' เพื่อนเคยเอามาฝาก เห็นมันเคยบอกว่าจะเอาไว้มอมผู้หญิง *"ใช่แล้ว ต้องลองดู'*

ไวเท่าความคิด ชายหนุ่มเดินกลับเข้าห้องไปที่หัวเตียง หยิบซองที่มีตัวยาป่นเป็นผงขาวหม่นออกมา แล้วเดินตรงเข้าครัว ใส่ปนปรุงในอาหารทุกจานแล้วกลับมานั่งที่เดิมรอเวลาด้วยใจระทึก

อีกเพียงไม่นานสาวสวย *รังสิยา* ก็เปิดประตูห้องน้ำออกมาในชุดนอน เธยมองมาทางชายหนุ่มยิ้มให้นิด ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องอีกครั้งเพื่อสำรวจเนื้อตัว แต่งหน้า หวีผม ให้เรียบร้อย

"ทานข้าวเลยนะครับ ผมจะออกมาทานพร้อมๆ กัน"

เสียงชายหนุ่มดังขึ้นที่หน้าประตูเมื่อเธอหันไปมองพร้อมพยักหน้ายิ้ม...

"ค่ะ...มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะ"

"ไม่เป็นไรครับ...พวกอาหารเช้าของเป็นอยู่แล้ว" พลางเดินเข้าครัวอย่างกระหยิ่ม ยกถาดอาหารออกมาวางบนโต๊ะรับแขก

มื้ออาหารมื้อนั้นจะมีไม่กี่อย่าง ด้วยเป็นอาหารสำเร็จที่ชายหนุ่มซื้อเข้ามาจากนอกบ้าน แต่สาวสวยก็ทานอย่างทุกอย่างด้วยความหิวที่เกือบโดยมาด้วยหวังพบเพื่อน

"อิ่มแล้วหรือครับ...ทานน้อยจัง"

"ไม่น้อยแล้วค่ะ ขอบคุณมากสำหรับอาหารมื้อนี้" ยิ้มสบตาให้เขาด้วยอารมณ์ที่สดใสขึ้น

ชายหนุ่มเก็บจานอาหาร และเม็ดหญิงสาวขยับจะช่วย

"ไม่เป็นไรครับ คุณนั่งพักดูทีวีไปก่อน เดี๋ยวผมจะหาน้ำส้มให้ดื่มสักแก้ว หรือจะเอาเบียร์สักแก้วดีครับ...จิบเล่นๆ แก้หนาวเป็นเพื่อนผม"

"ค่ะ...อะไรก็ได้"

เวลาผ่านไปนานพอควร แต่ยังไม่มีผลลัพธ์ออกมา เริ่มกังวลใจที่ได้ทานอาหารที่ผสมด้วยยากระตุ้นประสาทนั้นเข้าไปด้วย หรือว่าน้อยเกินไปจึงได้ไม่ผล

ยาที่เหลือถูกเทลงไปในขวดเบียร์ ที่เปิดยกออกมารินส่งให้หญิงสาวรับไปจิบ

"เป็นอย่างไรครับ คุณดูกลุ้มๆ ทำท่าเหมือนอะไรหรือเปล่า"

"เดินมาเจอรถเสียทีไม่ได้เรียนมาทางนี้ค่ะ แล้วคุณล่ะคะ"

"ผมกำลังรอบรรจุ ตอนนี้รับงานส่วนตัวไปตามเรื่องแหละครับ เอ่อ คุณมาคนเดียวแล้วครอบครัวล่ะครับ"

"ยังไม่มีค่ะ มีแต่แฟน เรายังไม่ได้แต่งกัน คงรอตั้งตัวได้ ก็ยังไม่รู้เมื่อไหร่" สบตาตอบเขาขณะดื่มเบียร์ที่เหลือไปเรื่อย ๆ แล้วเกิดอาการร้อนวูบวาบขึ้นมาอย่างกระทันหัน ทั้ง ๆ ที่มีอาการเหมือนเคลิ้มเมาทำนองนั้น

ชายหนุ่มเองก็เช่นกัน เขารู้สึกเคลิบเคลิ้มสบาย แล้วกลับร้อนระอุเหมือนจับไข้ เลือดในกายฉีดซ่าน จับจ้องมองหน้างามนั้นเหมือนความฝัน กระเถิบกายเข้าไปหาร่างที่นั่งริมโซฟา

"คุณสวยเหลือเกิน" จ้องตานั้นด้วยประกายฉ่ำเยิ้ม

หญิงสาวถอนใจแรง เหมือนมีอำนาจประหลาดที่ทำให้จ้องตาคมกล้านั้นอย่างลืมตัว

ยากำลังออกฤทธิ์ แผ่ซ่านจนรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ บางครั้งก็วูบวาบไปตามจุดกระสัน เหมือนเกิดความต้องการอย่างรุนแรง แล้วสองร่างก็ผวาเข้าหากัน กอดจูบดูดปากกันอย่างลืมตัว หายใจหอบกระเส่า

"คุณขา..." เสียงนั้นเบาหวิวเหมือนจะขาดใจ

"ทำไมหรือครับคุณยา" ตาจ้องตาแล้วผวาเข้าประกบปากบดเบียดอีกครั้ง

ร้อนแรงด้วยรสสัมผัส ลิ้นรัวฉกฉ่ำล่วงล้ำดุนดันด้วยเพลิงสวาท มือไม้ลูบไล้เรือนร่างของกันและกันอย่างนุ่มนวล ร่างขยับกระเถิบถอยแล้วทาบทับ

"เป็นของผมเถอะนะที่รัก" กล่าวพร่ำเพ้อคล้ายละเมอ สอดมือขยำขยี้สองเต้าเต่งรุนแรง

"อูย...คนขา...ยาต้องการคุณเหลือเกินแล้ว...ช่วยยาด้วยค่ะ...โอย...โอย" แอ่นอกชันรับการเคล้นคลึงไปมา มือไขว่คว้าล้วงลงจับลำที่ทะมึนในเนื้อผ้าอย่างเคยชิน

เฟ้นฟอนเพียงครู่ก็สลัดเสื้อผ้าพ้นกายอย่างรีบร้อน

"ผมต้องการคุณมากเหลือเกินจังเลยยา...คุณสวยอะไรอย่างนี้"

"เร็วเถอะค่ะคุณขา..." หายใจหอบหนักจนสองเต้าอร่ามกระเพื่อม *"ใจยาจะขาดอยู่แล้วนะ...อูย..."* มือขยำลำรูดปอกเปลือยหนังเร่งเร้า

ชายหนุ่มดูดดมไปตามเรือนร่าง งาบจับสองเต้าพัลวัน ดูดดุนลิ้นด้วยแรงกระสันท่วมท้น มือลูบไล้ลงขย้ำเนินอวบนูนนิ่ม จิกนิ้วเข้าหารอยผ่าที่แยกกว้างกางรอรับด้วยความฉ่ำเยิ้มย้อย บดคลึงมณีน้อยที่ลุกชันแล้วลื่นไถลลงสู่ช่องหว่างกลีบในล้วงลึก...ชักไช

"โอย...ไม่ไหวแล้ว รีบทำเร็ว ๆ ยาจะตายอยู่แล้ว" จิกลากปอยผมชายหนุ่มดึงรั้ง เมื่อเขาเลื่อนหน้าต่ำลงหมายดูดดื่มความฉ่ำที่ใต้เนิน

เมื่อร่างผวาขึ้นชายหนุ่มทาบตัวลงไหย่งสะโพก หญิง

สาวจัดปลายเข้าหาช่องที่อ้ากว้าง ยกสะโพกเสยขึ้นอย่างเร่งร้อน และเมื่อชายหนุ่มกดลงเพียงครั้งเดียว

"โอ๊ย...อร่อยเสียวดีเหลือเกิน... กระแทกเร็วมาอีก กระแทกแรงๆ เร็วซิคะที่รัก...อู๊ย"

ส่ายสะโพกยกตัดรัดร้อนแรงเหมือนบ้าคลั่ง สองมือกอดแผ่นหลังชายแน่น จิกเล็บลงไปบนเนื้อหนา จนชายหนุ่มสะดุ้งกระตุกแอ่น กระดกตัดเสยของแร่งเร้า

ความวุ่นวายทวีคูณขึ้นทุกระยะ... กำลังมีท่าไหนไหนกระหน่ำ กอดปล้ำพลิกไปมากระตุกกระแทกได้กันสุด

เหวี่ยง และเมื่อพลิกร่างชายหนุ่มลงจากโซฟาสู่พื้น สาวน้อยผู้ที่เคยสุภาพเรียบร้อยกลับคล่องแคล่ว ขย่ม จนสองเต้ากระเพื่อมไปมา ชายหนุ่มผงกหัวขึ้นไล่รับดูดเต็มคำ ซ้ำยังย่ำตัวอีกมือ

"โอ๊ย...โอ๊ย อร่อยเหลือเกิน ไม่ไหวแล้วค่ะ...ไม่ไหวแล้ว...อู๊ย...อู๊ย"

กระแทกลงสุดแรง สองมือกอดรัดรอบลำคอชายหนุ่มไว้แล้ว หนีบโคนขาเข้าหากัน บิดสะโพกไปมาช้าๆ แหงนหน้าเกร็งตัวสะท้านเพื่อสายสวาทอันล้ำลึกแตกซ่า

ภายในบีบรัดกระชับลำแน่น สุดปลายที่ฝังลึกล้ำจนชายหนุ่มร่างกระตุก ความเสียวมันมากล้น จนต้องแอ่นสะโพกลอยยกน้ำหนัก โยกย้ายส่ายสี

พัลวันจนค่ำกระดุก แล้วสุธารสอันข้นเหนียวก็พวยพุ่งฉีดเข้าเป้าหมายภายในหน้าท้องของ รังสิยา ที่กำลังบีบรัดดูดดื่มกักเก็บเต็มที่

เขาและเธอหอบหายใจแรง เอนร่างที่กอดรัดกันแน่นประกบราบ...แผ่วพริ้วลมหายใจเบาบาง เพียงครู่ก็ร้อนระอุ... ความแข็งแกร่งกลับเท่าเดิม รับรุกกันอย่างไม่เบื่อหน่าย สอดคล้องท่วงท่ากันไปตลอด

เสียงร่ำร้องโหยหาแทบแห้ง ธารา หยุดหลั่งริน เหมือนเหือดหายหมดสิ้นจากกาย กอดก่ายสอบไสลเมื่อผ่านพ้นค่อนคืนไปไม่นาน

แล้วตีห้าครึ่งของวันนั้น สาวน้อยก็หอบกระเป๋าหิ้วออกมา ขึ้นรถคันแรกที่ผ่านมาเรียกรับถึงหน้าบ้าน เพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ ด้วยความกระปกกระเปลี้ย

มันไม่ใช่ฝัน...เพราะความมันส์ยังประทับตับช่องไม่รู้เลือน

เธอโกรธเมื่อรู้ว่าถูกเขามอมยา แต่เธอก็ต้องขอบคุณ ที่เขาสอนบทเรียนราคาแพงให้แก่ผู้ที่มาจากแดนไกล

